

Rd., skulde man sikke sig mod at faae en letfindig Grosferer. Men dersom nu denne Mand absolut vil være Grosferer og laaner de 200 Rd. for at indløse sit Næringsbrev, er han da ikke saa letfindig som mulig, og er han ikke gjort letfindig ved den Nødvendighed, hvori han er sat, at skulle skaffe disse 200 Rd. tilveie for at blive Grosferer? Det er netop at gjøre Folk mere letfindige, det er at gjøre dem forgjældede, før de gaae ind i Næringsbruget. Dersom man nu siger: ja, men for den store Mængde er den Fordring, der gjøres, saare ringe, men Næringsen derimod aldeles ikke, saa er det uretfærdigt, og dersom man siger: ja, men Fordringen kan kun være ringe, thi den Næring, de Folk gaae ind i, er ringe, saa er det en blodig Synd; det er en blodig Synd at tage om saa kun 2 Rd. ud af dens Lomme, som skal leve i 2 Dage med 1 Rd. om Dagen, for at faae gjort det første Arbeide, ved hvis Salg han igjen skal komme til at gaae videre — det er den blodigste Synd, det er værre end Stempelpapir og Bodmeribreve, og det er endda galt nok. Dersom man siger: dette hele System — jeg taler ikke her om Løsningen af Borgerkab for Penge, men om alle de andre Bestemmelser, som høre sammen dermed, thi det at løse Borgerbrev o. s. v. anseer jeg under enhver Omstændighed for ikke heldigt — altsaa de øvrige Betingelser, som høre sammen dermed, nemlig Inddeling af Næring, det, at der skal søges et Næringsbeviis eller noget Saadant, og, om man vil, at der fra Landet skal betales derfor, alt dette gjælder kun om Overgangstiden, saa skal jeg villig indrømme, at det maaskee er en taalelig Udvei. Jeg har ikke Noget imod, at man foreløbig lader Landboerne betale for Næringsbeviset. Landboerne ville, naar Næringsfriheden fuldstændig kommer til Udvikling — lad det blive 1862, som her er fastsat, eller lad os skyde Tidspunktet lidt længere ud — netop nyde Godt deraf, idet de da have gjort det næste Fremskridt efter at være komne ud fra det egentlige Adelskabs Herredømme; nu komme de fra Kjøbstads Adels Herredømme, thi Forholdet er slet ikke andet; Kjøbstæderne have for Dieblikket et Herredømme over Landet af den samme Art som fordem Adelsens; de kræve en

Skat af Landet for at leve vel indenfor Kjøbstadens Grændser, men det har været dem en Bane; der er Folk, som paa en vis Maade ere bundne dertil; det er godt, at man betaler dem Noget, som i den første Tid kan være Æquivalent. Derfor siger jeg, at saa længe man kun holder sig til at opkræve disse Afgifter og beholde denne Inddeling i Næringsbrug, medens Næringsen endnu ikke er frigiven, saa er det et Beskaffningsmiddel til et vist Formaal, som kan være nyttigt, og som maaskee ikke kan staffles tilveie paa en beqvemmere Maade; vil man derimod vedblive dermed, efterat Næringsen er bleven frigjort, saa forhindrer man i en væsentlig Grad Lovens nyttige Virksomhed; man modarbejder sig selv, og man salder paany ind i evige og evige Stridigheder mellem de forskjellige Næringsbrugere om, hvad der hører den eller den eller den til. Er Meningen den, at Næringsbrugerne med disse forskjellige Tillem্পninger skulle saa at sige kunne unddrage sig fra ethvert Baand, saa er det urigtigt at lade det synes, som om Meningen var anderledes, og er Meningen derimod, at disse Baand skulle haandhæves og opretholdes, saa paatager man sig Noget, som man ikke kan fyldestgjøre. Man maa desuden vel lægge Mærke til, at man, saasnart man har hævet Raugene, kommer til at savne en Person eller en Autoritet, som føler sig drevet til at paatale Overtredelser; det skal altsaa være Overrigigheden, der idelig skal træde imellem; men nu vil jeg spørge, om det ikke er en af de skadeligste Ting, man kan indføre i et Samfund, som gaaer ud paa at frigjøre sig for utidige Baand, at lade Overrigigheden idelig gaae paa Luur efter, om den eller den gjør en Knap mere, end han maa, om den eller den forsaaler en Støve istedetfor at sive en Kule? Det er Noget, som man bør undgaae.

Jeg skal ikke nu forsøge de Indsigelser, jeg har at gjøre mod flere forskellige Paragrapher, hvilket maaskee ogsaa kunde være mindre betimeligt, men jeg skal denne Gang blive staaende ved disse Hovedindsigelser mod Lovens Anordning. Der er ingen af de Bestemmelser, imod hvilke jeg har Noget at erindre, uden at jeg troer, den med Lethed